Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

25. Aarg. Nr. 7. *Den 1. Januar 1876.* Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Opstandelsen,

Tale af Præsident Brigham Young, oplæst under Konferencen af Ældste Geo. Q. Cannon.

Jeg ønsker at forelægge de Sidste-Dages Hellige Læren om Opstandelsen i dens sande Lys. Forat tilfredsstille min egen Filosofi med Hensyn til denne Lære, bliver jeg nødsaget til at begynde med Guds Gjerninger, som vi finde dem i Begyndelsen, eller rettere med den historiske Beretning, som vi have om Jordens Tilblivelse. Vi anse den Beretning for rigtig, som Moses i hans Optegnelser giver om denne Jords Skabelse eller Organisation. Min egen Filosofi tilligemed al den Erfaring, jeg har vunden ved Iagttagelse og Kjendskab til Fakta, siger mig, at der findes Intet, som er skabt, dannet eller formet, uden et Væsen har skabt, dannet eller formet det samme. Dernæst lærer min egen Fornuft mig, saavelsom alle Andre paa denne Jord og dem, som bo i Himlen, at naar vi paabegynde et hvilketsomhelst Arbejde, have vi en Hensigt dermed. Gud havde et Maal for Øje, da han skabte denne Jord og frembragte dens Plantevært og alle dens Skabninger; og Mennesket fik sin Tilværelse i det store Øjemed at voxe i Visdom, Kundskab, Forstand, Herlighed og Ære — enhver Person, Skabning og Ting i sin egen Orden og Tid, for at Alle kunne harmonere og modtage denne Herlighed og Ære. De Partikler, hvoraf Jorden bestaar, bleve bragte sammen af deres store Ophavsmand i et vist Øjemed. Dette Øjemed var og er fremdeles, at bringe denne Jord og alle Ting derpaa til en højere Grad af Herlighed og Kundskab. I Begyndelsen blev der givet Love, ved hvilke den hele Natur blev styret og ledet. Det er sandt, at Mennesket overtræder disse Love og vilde forandre dem, om det havde Magt dertil, men der gives Love, som man ikke kan forandre, og som virke uden Hensyn til Menneskets Handlinger. Blandt disse er Loven, som

angaar det menneskelige Legemes Opstandelse saavelsom Jordens Opstandelse, thi denne Jord maa undergaa en stor Forandring eller maa, med andre Ord, opstaa.

Abel, Martyren, var det første Menneske, om hvis Død vi have nogen Beretning. Han frembar Offer for Herren, som fandt Behag deri, hvilket beviser, at han var en retfærdig Mand, og ved hans Retfærdighed helliggjorde han saavidt de Partikler af denne Jord, som udgjorde hans Legemes Bestanddele, at de derved bleve berettigede til en herlig Opstandelse, hvilket han udentvivl erholdt, da Jesus opstod. Om Abel var bleven opædt af Hunde eller Løver, kunde aldrig hans Legemes Bestanddele være gaaen over til at udgjøre andre Legemers Bestanddele. Hvorfor ikke? Fordi Lovene, som styre Elementerne, ikke vilde tillade det.

Det Spørgsmaal kunde maaske gjøres, ville ikke de Partikler, hvoraf det menneskelige Legeme bestaar, naar de vende tilbage til Moder Jorden, gaa over til at skabe eller danne andre Legemer? Nej, de ville ikke. Nogle Filosofer have paastaaet, at det menneskelige Legeme forandres hvert syvende eller tiende Aar. Dette er ikke rigtig, thi det forandres aldrig, det vil sige, de Substantser, hvoraf de bestaa, forsvinde ikke for atter at indtages af andre Partikler. Ej heller kunne de Partikler, som have udgjort Menneskers Legemer, blive Dele af andre Menneskers Legemer eller af Dyr, Fugle, Fiske, Insekter eller Planter. De styres af en guddomlig Lov, og omendskjøndt de kunne undgaa den videnskabelige Verdens Forskerblik, vedbliver dog denne guddomlige Lov at styre og lede dem. Menneskets Legeme maa begraves i Havet, det maa opædes af vilde Dyr eller blive brændt til Aske, og Levningerne deraf spredes for de fire Vinde, dog ville Partiklerne, hvoraf det er sammensat, ikke indlemmes i nogetsomhelst Slags Plante- eller Dyreliv forat blive en Bestanddel af deres Bygning. Ere de store, følelige og i deres organiserede Egenskab underkastede Forfald og Forandring? Ja, og om de begraves i Jorden, undergaa de en Opløsning og vende tilbage til Moder Jorden; men det gjør Intet til Sagen, hvor ubetydelige Partiklerne end ere, de vaages over og ville blive bevarede indtil Opstandelsen, og ved Lyden af Guds Basun vil enhver Partikel i vor fysiske Konstitution, som er nødvendig forat gjøre vore Tabernakler fuldkomne, blive samlet og forenes med Aanden, ethvert Menneske i sin Orden. Ikke én Partikel vil gaa tabt.

Jeg har et Par Spørgsmaal at gjøre den filosofiske Verden, i Særdeleshed dem, som ere vel øvede i Kemi: Er denne Jord tilligemed Luften og Vandet sammensat af Liv, eller bestaa de eller nogen Del deraf af en livløs Materie, eller af det, der ikke har noget Liv i sig selv? Et andet Spørgsmaal: Hvis Jorden, Luften og Vandet er sammensat af Liv, besidder saa dette Liv nogen Forstand? Filosofen maa tage sin egen Tid til at besvare disse Spørgsmaal, og naar han har tilfredsstillet sig, maa han igjen spørge: Bestaa disse Partikler af Liv; om saa er Tilfældet, ere de i Besiddelse af Forstand i Forhold til deres Organisationsgrad? Forsaavidt os angaar, ere vi af den Anskuelse, at der gives en Evighed af Liv, en Evighed af Organisation og en Evighed af Intelligents fra den højeste til den laveste Grad, enhver Skabning i sin Orden fra Guderne til det mindste Dyr. Kom ihu, I, som tro paa Opstandelsen eller paa Guds Gjerninger, at Mennesket har gjort mange Opdagelser og har stræbet haardt forat udfinde Guds Hemligheder og hvad der

angaar Guddommen ved sin verdslige Visdom, dog findes der mange Ting, som Videnskaben med al dens Grandskning ikke kan udfinde. Materien kan deles i en Uendelighed af Atomer indtil Mikroskopets Evne ikke længer formaar at opdage dem, og den dygtigste Kemiker, som lever paa Jorden, ved ikke, hvorhen de gaa. Min Paastand er, hvilket jeg erklærer for de Sidste-Dages Hellige, at det ligger udenfor Menneskets Evne uden Aabenbaring fra Gud med al dets Videnskab at kjende om de Partikler, hvoraf vore Legemer bestaa, gaa over i andre Skabninger forat danne Bestanddele af deres Legemer, eller om de blot gaa over i det allerede organiserede Legeme forat forny det og medvirke til dets Underhold. Jeg erklærer for de Sidste-Dages Hellige og for Alle, som leve paa denne Jord, og som have Evne til at forstaa, at de Partikler, som indbefatte vore Legemers Bestanddele, aldrig ville gaa over i andre Legemer forat danne Grundstoffe i deres Legemer; men disse selvsamme Partikler, hvoraf vore Legemer nu bestaa, ville opstaa og komme sammen ved Lyden af Guds Basun og ville forenes igjen forat danne et fuldkomment Legeme — med Undtagelse af Blodet, som ikke vil være nødvendig under vor Tilværelse i en udødelig Tilstand — og derpaa beredes til at modtage Aanden som en Forberedelse til deres Ophøjelse. Spørgsmaal: Vilde ikke de Partikler, hvoraf vor Frelsers Legeme bestaar, ifølge deres Forstand, modsætte sig den Anskuelse, at de skulle blive Dele af noget andet Legeme end hans? Atter: Vilde ikke de Hellige, som ere trofaste i at ophøje Guds Søns Præstedømme, gjøre Indsigelse imod, at de Partikler, hvoraf deres Legemer nu bestaa, og som de have helliggjort formedelst Lydighed til hint Præstedømme, skulle indlemmes i og danne Dele af andre Legemer end deres eget — Legemer, som deres Aander ikke havde besiddet, og til hvem de Intet kjendte i dette Liv?

Omendskjøndt Nogle maaske tro, at de Substantser, hvoraf vore Legemer bestaa, ere laante for vort Brug under denne dødelige Tilværelse, forholder det sig ikke saa, ejheller ville de blive affastede ved Døden, for aldrig mere at gjengives; og omendskjøndt de Retfærdiges Legemer i Opstandelsen ville opstaa udødelige og fri for al Forkrænkelighed, ville de ikkedestomindre være følelige og fornemlige for dem, som tillades at berøre dem. Det Spørgsmaal kunde maaske gjøres: Ville deres Legemer, som ikke iagttage Guds Love, og som ikke helliggjøres ved Lydighed til samme, ogsaa komme frem i Opstandelsen? De ville udentvivl, men ikke paa den samme Tid ejheller til den samme Herlighed, som de ville, der iagttage Guds Love.

Jorden forbrager ogsaa Loven og opfylder Maalet for sin Skabelse, og omendskjøndt den skal forgaa, skal den dog opstaa i Herlighed og vorde en helliggjort Skabning, passende for celestiale Væseners Bolig. Elementerne ville blive brændte, rensede og fornyede, men ikke én Atom af Jordens Organisme vil gaa tabt, thi det, som styres ved Lov, vil blive bevaret ved Lov. Og for enhver Ting, som vor Gud har skabt, har han foreskrevet Love. Der gives Intet saa ubetydeligt, at det kan undgaa hans Bemærkning, og der gives ingen Skabning saa vidtløftig, at det kan overstige Grændsen for hans Magt; Alt er uden Forskjel underkastet Virkningen af hans Forordninger. Han tog Materiale af Kaos og skabte Jorden, og Himlen er oversaaet med Planeter — Frugten af hans Hænders Gjerning. Han har udhængt disse mægtige Himmellegemer i Rummet og fastsat deres Løb. Og ved Udøvelsen af

hans Kraft ville de oprindelige Elementer, som have dannet Menneskers Legemer, blive bragte frem i Opstandelsen — Ben til Ben, Sene til Sene, Kjød til Kjød, ikke ét Haar vil gaa tabt — og alt dette ved Lydighed til Loven, saa at de Substantser, som have dannet Tabernakler af Mennesker, Dyr, Fugle eller Fiske ikke skulle sammenblandes eller tabes, men skulle alle gjenindsættes i deres eget Sted, omendskjøndt de kunne have været opslugte i Havets Dyb eller være blevne spredte for Himlens fire Vinde.

For nærmere at forklare de Kjendsgjerninger, som ere forbundne med Legemets Opstandelse, ville vi gjøre nogle Uddrag af de Aabenbaringer, som Herren har givet sine Børn:

Ezekiels Vidnesbyrd.

Herrens Haand var over mig, og Herren udførte mig i en Aand og satte mig ned midt i en Dal, og den var fuld af Ben.

Og han lod mig gaa forbi dem trindt omkring; og se, der laa saare mange ovenpaa Jorden i samme Dal, og se, de vare saare tørre.

Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! mon disse Ben kunne blive levende? og jeg sagde: Herre, Herre! Du ved det.

Og han sagde til mig: Spaa om disse Ben, og Du skal sige til dem: I tørre Ben! hører Herrens Ord:

Saa sagde den Herre, Herre til disse Ben: Se, jeg vil lade Aand komme i Eder, og I skulle leve.

Og jeg vil gjøre Sener paa Eder, og lade Kjød opkomme over Eder, og overdrage Eder med Hud, og give Aand i Eder, og I skulle leve; saa skulle I fornemme, at jeg er Herren.

Og jeg spaaede, som mig var befalet; og der skete en Lyd, der jeg spaaede, og se, der skete en heftig Bevægelse, og Benene nærmede sig, hvert Ben til sit Ben.

Og jeg saa, og se, der opkom Sener og Kjød paa dem, og han overdrog dem ovenover med Hud, men der var ikke Aand i dem.

Og han sagde til mig: Spaa til Aanden; spaa, Du Menneskesøn! og Du skal sige til Aanden: Saa sagde den Herre, Herre: Kom, Du Aand! fra de fire Vejr, og blæs paa disse Ihjelslagne, og de skulle leve.

Og jeg spaaede, saasom han befol mig; og Aanden kom i dem, og de bleve levende og stode paa deres Fødder, en saare meget stor Hær.

Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! disse Ben, de ere alt Israels Hus; se, de sige: Vore Ben ere blevne tørre, og vor Forhaabning er borte, vi ere afhugne.

Derfor spaa, og Du skal sige til dem: Saa sagde den Herre, Herre: Se, jeg oplader Eders Grave, og vil lade Eder komme op af Eders Grave, mit Folk! og lade Eder komme til Israels Land.

Og I skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg oplader Eders Grave, og naar jeg opfører Eder af Eders Grave, mit Folk!

Og jeg vil give min Aand i Eder, og I skulle leve, og jeg vil nedsætte Eder i Eders Land; og I skulle fornemme, at jeg, Herren, jeg haver talet det og gjort det, siger Herren. (Ezek. 37, 1—14.)

Jobs Vidnesbyrd.

Thi jeg ved, at min Frelser lever, og den Sidste skal staa paa Støvet (Jorden). Og naar de efter min Hud have afslebet dette mit Kjød, da skal jeg dog beskue Gud af mit Kjød,

Hvilken jeg, jeg skal beskue for mig, og mine Øjne skulle se, og ikke en Fremmed, endskjøndt mine Nyrer ere fortærede i mit Skjød. (Job 19, 25—27.)

Daniels Vidnesbyrd.

Og mange af dem, som sove i Jordens Skjød, skulle opvaagne, Somme til et evigt Liv, og Somme til Skam og til evig Væmmelse. (Dan. 12, 2.)

Lukæ Vidnesbyrd.

Men at de Døde opvækkes, haver og Moses givet tilkjende i Fortællingen om Tornebusken, der han kalder Herren: Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud. (Luk. 20, 37.)

Men der de talede dette, stod Jesus selv midt iblandt dem og sagde til dem: Fred være med Eder!

Da forfærdedes de og betoges af Frygt, og mente, at de saa en Aand.

Og han sagde til dem: Hvi ere I saa forfærdede, og hvi opstige saadanne Tanker i Eders Hjerter?

Ser mine Hænder og mine Fødder, at det er mig selv; føler paa mig og ser; thi en Aand haver ikke Kjød og Ben, som I se, at jeg haver.

Og der han det sagde, viste han dem sine Hænder og Fødder.

Men der de endnu ikke troede for Glæde og forundrede sig, sagde han til dem: Have I her Noget at æde?

Men de gave ham et Stykke af en stegt Fisk, og af en Honningkage.

Og han tog det og aad det i deres Paasyn. (Luk. 24, 36—43.)

Johannis Vidnesbyrd.

Men Thomas, en af de Tolv — hvilket Navn betyder Tvilling — var ikke med dem, der Jesus kom.

Derfor sagde de andre Disciple til ham: Vi have seet Herren. Men han sagde til dem: Uden jeg faar se Naglegabet i hans Hænder, og stukket min Finger i Naglegabet, og stukket min Haand i hans Side, vil jeg ingenlunde tro.

Og efter otte Dage vare atter hans Disciple inde, og Thomas med dem. Jesus kom, der Dørene vare lukkede, og stod midt iblandt dem og sagde: Fred være med Eder!

Derefter siger han til Thomas: Ræk din Finger hid og se mine Hænder, og ræk din Haand hid og stik den i min Side, og vær ikke vantro, men troende. (Joh. 20, 24—27.)

Sandelig, sandelig siger jeg Eder: Den Time kommer og er nu, da de Døde skulle høre Guds Søns Røst, og de, som den høre, skulle leve.

Forundrer Eder ikke herover; thi den Time kommer, paa hvilken alle de i Gravene skulle høre hans Røst.

Og de skulle gaa frem, de, som have gjort Godt, til Livets Opstandelse, men de, som have gjort Ondt, til Dommens Opstandelse. (Joh. 5. 25, 28, 29.)

Salig og hellig er den, som haver Del i den første Opstandelse, over disse haver den anden Død ikke Magt, men de skulle være Guds og Kristi Præster, og skulle regjere med ham tusinde Aar.

Og Havet afgav de Døde, som vare i det, og Døden og Helvede afgave de Døde, som vare i dem; og de bleve dømte, hver efter sine Gjerninger. (Aab. 20, 6, 13.)

Matthæi Vidnesbyrd.

Gravene oplodes, og mange af de hensovede Helliges Legemer opstode; og de gik ud af Gravene efter hans Opstandelse, og kom ind i den hellige Stad og aabenbaredes for Mange. (Matth. 27. 52, 53.)

Pauli Vidnesbyrd.

Thi vort Borgerskab er i Himlene, hvorfra vi og forvente Frelseren, den Herre Jesum Kristum, som skal forvandle vor Fornedrelses Legeme til at vorde ligedannet med hans Herligheds Legeme, efter den Kraft, ved hvilken han og kan underlægge sig alle Ting. (Filipp. 3. 20, 21.)

Men om hans Aand, der oprejste Jesum fra de Døde, bor i Eder, da skal han, som oprejste Kristum fra de Døde, levendegjøre ogsaa Eders dødelige Legemer formedelst sin Aand, som bor i Eder. (Rom. 8, 11.)

Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, paa det at, ligesom Kristus er oprejst fra de Døde formedelst Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet.

Thi dersom vi ere blevne forenede med ham ved Lighed med hans Død, da skulle vi og være ham lige i hans Opstandelse. (Rom. 6. 4, 5.)

Thi dersom de Døde ikke opstaa, da er heller ikke Kristus opstanden.

Men dersom Kristus ikke er opstanden, da er Eders Tro forfængelig, saa ere I endnu i Eders Synder; saa ere og de fortabte, som ere hensovede i Kristo.

Haabe vi alene paa Kristum i dette Liv, da ere vi de elendigste iblandt alle Mennesker.

Men nu er Kristus opstanden fra de Døde og er bleven Førstegrøden af de Hensovede.

Thi efterdi Døden kom ved et Menneske, er og de Dødes Opstandelse kommen ved et Menneske.

Thi ligesom Alle dø i Adam, saa skulle og Alle levendegjøres i Kristo.

Men der maatte Nogen sige: Hvorledes opstaa de Døde? med hvordant et Legeme komme de frem?

Du Daare! det, som Du saar, bliver ikke levendegjort, dersom det ikke dør.

Og ihvad Du saar, saar Du ikke det Legeme, der skal vorde, men et blot Korn, det være sig af Hvede eller nogen af de andre Arter Sæd.

Men Gud giver det et Legeme, ligesom han har villet, og hvert Slags Sæd sit Legeme.

Alt Kjød er ikke det samme Kjød; men ét er Menneskers Kjød, et andet Kvægs, et andet Fiskes, et andet Fugles. —

Saaledes er og de Dødes Opstandelse: det saas i Forkrænkelighed, det opstaar i Uforkrænkelighed;

Det saas i Vanære, det opstaar i

Herlighed; det saas i Skrøbelighed, det opstaar i Kraft.

Der saas et naturligt Legeme, der opstaar et aandeligt Legeme. Der er et naturligt Legeme, og der er et aandeligt Legeme. (1 Kor. 15. 16- 23, 35—39, 42—44.)

Thi dersom vi tro, at Jesus er død og opstanden, da skal og Gud saaledes føre de Hensovede ved Kristum frem med ham.

Thi dette sige vi Eder som Herrens Ord, at vi, som leve, som overblive til Herrens Tilkommelse, vi skulle ikke komme forud for de Hensovede.

Thi Herren selv skal komme ned af Himlen med et Anskrig, med Overengels Røst og med Guds Basun, og de Døde i Kristo skulle opstaa først. (1 Thess. 4. 14—16.)

Abinadis Vidnesbyrd.

Og dersom Kristus ikke var opstanden fra de Døde, eller havde brudt Dødens Baand og tilintetgjort Gravens Sejr og Dødens Braad, kunde der ingen Opstandelse have skeet. Men der er en Opstandelse; derfor har Graven ingen Sejr, og Dødens Braad er opslugt i Kristo. Han er Verdens Lys og Liv, ja, et Lys, som er evigt og aldrig kan blive formørket; ja, og et Liv, som er evigt, saa at der ingen Død kan være mere. Selv dette Dødelige skal iføres Udødelighed, og denne Forkrænkelighed skal iføres Uforkrænkelighed, og skal komme til at staa for Guds Domstol, for at blive dømte af ham efter deres Gjerninger, hvad enten de ere gode eller onde. (Mosiæ Bog, Kap. 8, Par. 9.)

Jakobs Vidnesbyrd.

Thi ligesom Døden er kommen over alle Mennesker, for at fuldbyrde den store Skabers naaderige Plan, maa der nødvendigvis ogsaa være en Kraft til Opstandelse, og Opstandelsen maa nødvendigvis komme til Menneskene, fordi de ere faldne, og Faldet kom formedelst Overtrædelse; og fordi Menneskene faldt, bleve de udelukkede fra Herrens Ansigt, hvorfor der nødvendigvis maa være en grændseløs Forsoning, thi uden der var en grændseløs Forsoning, kunde denne Forkrænkelighed ikke iføre sig Uforkrænkelighed, og den første Dom, som kom over Mennesket, maatte have varet evindeligen; og da maatte dette Kjød have ligget hen forat raadne og falde tilbage til dets Moderjord for ikke mere at opreises.

O den Guds Visdom! Hans Barmhjertighed og Naade! Thi se, dersom Kjødet ikke mere skulde opreises, saa maatte vore Aander blive den Engel undergivne, som faldt fra den evige Guds Ansigt og blev Djævelen, for ikke mere at opreises.

Og formedelst vor Guds, den Israels Helliges Vej til Frelse, skal denne Død, om hvilken jeg har talet, hvilken er den timelige, opgive dens Døde, hvilken Død er Graven. Og den Død, om hvilken jeg har talet, som er den aandelige Død, skal opgive dens Døde, hvilken aandelige Død er Helvede; altsaa, Døden og Helvede maa opgive deres Døde, og Helvede maa opgive dets fangne Aander, og Graven maa opgive dens fangne Legemer, og Menneskenes Legemer og Aander skulle forenes igjen med hinanden, og det sker ved den Israels Helliges Opstandelses Kraft. (Sluttes Side 107.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Et Aar er atter henrunden for aldrig mer at vende tilbage, og vi ere rykkede Tiden saameget nærmere, da Israel vil blive samlet, Zion forløst, Babylon ødelagt, og da Kristus igjen vil komme til Jorden forat oprette sin tusindaarige Fredsregjering og bringe de Retfærdige frem i den første Opstandelse. Om de Hellige have været trofaste i deres Pagter med Herren og mandigen stridt for Sandhedens Sag, have de Aarsag til at glæde sig, thi Tiden, som skiller dem fra deres himmelske Fader, deres ældre Broder Kristus og fra den Dag, da de skulle faa Løn for deres Arbejde og Stræben her paa Jorden, er et Aar mindre. Den, som har annammet Kristi Evangelium, ser hen til den Dag med stor Forhaabning, thi Sejren er da vunden, og man vil have den Glæde i uforstyrret Ro og Fred at kunne omgaas Forældre, Sødskende, Hustru og Børn, for aldrig mer at skilles fra dem. Dette er opmuntrende Betragtninger ved Aarsskiftet, og vi skulle begynde det nye Aar med en fast Beslutning at holde ved indtil Enden, bestandig erindrende, at Gud er nær, om vi søge ham i Oprigtighed, og han vil ej forlade sine Hellige. Anderledes forholder det sig med dem, som ikke søge Gud i deres gode Dage, og som ikke holde hans Bud. For dem er Fremtiden en mørk, uklar og uudgrundelig Hemlighed, som ikke let lader sig opklare, og man er uden noget fast og varigt Haab eller en eneste Lysstraale til Vejledning paa Vandringen gjennem Livets Labyrinth. Døden er dem en Skræk og Evigheden en Hemlighed. Den Vise og Forstandige vil vælge den bedre Vej, adlyde Kristi Evangelium og annamme den Hellig-Aand, som vil lede ham frem paa Livets Vej og føre ham sikkert i Havn.

Det henrundne Aar har ikke været uden betydningsfulde Begivenheder, som med Rette have kunnet betegnes som Tidernes Tegn. Krigens ødelæggende Dæmon har i Aarets Løb hærjet i Spanien, medens nye Krige og Forviklinger i den sidste Halvdel af Aaret have opstaaet i Herzegowina og Abyssinien, og Oprøret paa Kuba er, som bekjendt, endnu ikke tilendebragt. Mægtige Jordskjælv have i Ny Granada og paa Portoriko ødelagt store Stæder, hvorved Tusinder af Mennesker ere omkomne, og forfærdelige Ildebrande have spredt Ruin og Død omkring sig baade paa Land og Hav.

Skue vi tilbage paa Kristi Kirke, finde vi, at den har gjort betydelig Fremgang i mange Retninger. Den Forenede Orden har t. Ex. vunden megen Omslutning blandt de Hellige i Zion, og en almindelig Reformation til en bedre Efterlevelse af Evangeliets Principer har havt de bedste Følger. Tempelarbejdet i St. George er bleven fremskyndet med stor Iver og vil snart være færdigt til Indvielse. Herrens Hellige ville derfor om kort Tid igjen have det Privilegium at kunne modtage deres Begavelser i et Tempel, der er helliget til Herrens Tjeneste. Tusinder ere i det forgangne Aar blevne tillagte Kirken ved Daab, og Mange have havt Lejlig-

hed til at drage ud fra Babylon og søge sig et Hjem blandt Guds Folk i Zion. I Skandinavien har Herrens Gjerning nydt stadig Fremgang, og vor Formaning er til Ældsterne og de Hellige: Fortsæt Eders gode Arbejde, vis saavel i Ord som i Gjerning for Verden, at I ere Herrens Hellige, lad Eders Lys ej være skjult, men lad det skinne for Menneskene, saa at de kunne se Eders gode Gjerninger og tage Exemplet derefter.

Maa et godt og glædeligt Nytaar oprinde for „Stjernens" Læsere, og Held og Lykke følge dem i alle deres retfærdige Bestræbelser!

Korrespondance.

England.

Liverpool, den 13de Decbr. 1875.

Præs. N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Jeg takker Dem mange Gange for Deres meget gode og velkomne Brev af 20de Novbr. sidstleden. Det var med megen Tilfredshed, jeg erfarede, at Ældsternes og de Helliges Tro, Flid og gode Gjerninger vare af en saadan Beskaffenhed, at De derved blev istand til at kunne afgive en saa god Beretning om Tilstanden i den skandinaviske Del af den europæiske Mission, og ligeledes var det mig en Glæde at høre, at en efter Sandheden forskende Aand fremdeles gjør sig gjældende blandt Folket i Deres Arbejdsmark, hvilket forhaabentlig vil føre til, at Mange ville komme frem og antage det evige Livs og Sandheds Principer. Deres Beretning om Deres nylige Besøg i de forskjellige Konferencer tilbagekaldte i min Erindring den Tid, da jeg i Selskab med Broder Jesse N. Smith og Ældste Lewis Shurtliff i Foraaret 1870 havde den Fornøjelse at mødes med de Hellige i Malmø, Norrkøping, Stockholm, Gøteborg, Kristiania og Kjøbenhavn, en kort Periode i vort Arbejde, som jeg med Tilfredshed skuer tilbage paa, og hvoraf jeg haaber det mest mulige Gode har og fremdeles vil fremspire. Jeg fandt dengang, hvad ogsaa De anfører, at de „Hellige i Skandinavien ere et godt Folk", saavidt jeg havde Lejlighed til at gjøre deres Bekjendtskab, og har altid følt dyb Interesse for deres Velfærd og Udfrielse, som jeg har søgt og fremdeles med Glæde vil søge at gjøre Alt forat fremme, bestandig bedende, at jeg maa være istand til at gjøre mere og mere. Jeg nærer oprigtig det samme Haab som De, at Skandinaverne i Zion ville gjøre Alt, hvad Visdom maatte kræve af dem, med Hensyn til at udfrie deres fattige Slægtninge og Venner saa hurtig som mulig. De have hidtil gjort meget vel i denne Retning, og jeg haaber, de ville vedblive at gjøre vel, dog ikke alene i denne Retning, men ogsaa i Udførelsen af alle deres Pligter.

Det glæder mig meget at høre, at De havde saamange unge og forstandige Mænd at kalde, ordinere og udsende i Missionens Tjeneste, og min oprigtige Bøn er, at de maa være rigeligen vejledte, have Fremgang og vorde velsignede i deres retfærdige Bestræbelser for Guds Riges Fremme paa Jorden, saaat de maa være Redskaber i den Almægtiges Haand

til at bringe mange Sjæle til Kristum. Jeg glæder mig over, at Evangeliets Dør er bleven aabnet i Finland, og haaber, at Ældsterne, som ere sendte dertil, maa vorde overflødigen velsignede i at udføre et godt Arbejde iblandt dette Folk. Jeg saa en Finne under Konferencen i Stockholm i Foraaret 1870 og fandt Behag i hans ærlige, men bestemte Udseende, og jeg haaber, han er vedbleven trofast.

Det er mig ligeledes en Glæde at kunne meddele Dem, at Ældsternes og de Helliges Liv og Levnet paa de britiske Øer er meget rosværdig, og Daab bliver udført her og der, uagtet den vidt herskende Ligegyldighed og Vantro. Den schwejsiske og tydske Mission er, saavidt jeg erfarer, i en god Tilstand.

Om Forholdene hjemme formoder jeg, De er vel underrettet baade ved Breve og Aviser.

Vi ere Alle vel og glade i 42, hvilket jeg ogsaa haaber, I ere.

Med venligste Hilsen til Dem selv og alle Ældster fra Utah samt alle de Hellige, og bestandig bedende Gud at velsigne Dem, Br. Flygare, og Alle, som arbejde for Zion, forbliver jeg, som altid,

Deres Ven og Broder,
Albert Carrington.

Island.

Rejkjavik, den 30te Novbr. 1875.

Præs. N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Da vi vide, med hvilken Interesse De omfatter Værkets Fremgang her i Norden, ville vi søge at give Dem en kort Skildring af vor Virksomhed her i den senere Tid.

Det er hovedsagelig i den sydlige Del af Landet, at vi have havt Lejlighed til at bære vort Vidnesbyrd om den evige Sandhed, som Gud atter i vor Tid har aabenbaret til Jorden, men Forkyndelsen af Evangeliet i disse barske, nordlige Egne er forbunden med mange Vanskeligheder, og det er kun med megen Besvær, at man foretager en Rejse over de mange hindrende Floder, Bjerge, Ørkner og Moradser, hvortil kommer den mindre heldige Omstændighed, at Bondegaardene ligge saa vidt adspredte fra hinanden. Folket er næsten altid sysselsat med at arbejde for sit Livsophold og har ingen Tid til at høre, hvad man har at melde dem, hvilket de forøvrigt heller ikke bryde sig meget om, thi Præsterne ere satte til at tænke for Alle i aandelige Sager, og om de lære noget Galt, saa ere de ene ansvarlige derfor. Det vilde jo ogsaa være en Urimelighed, at nogen ulærd Mand skulde vide bedre end de Vise og Lærde. Der siges at være Religionsfrihed her, men det er alene paa Papiret, ikke i Virkeligheden, og enkelte af Præsterne ere endog saa venlige at forbyde (!) Folket at tage os tilhuse eller have Noget med os at gjøre. Og medens det almindelige Raab er her som allevegne, at vi ere „Bedragere“, „falske Profeter“ osv., kommer Ingen frem forat modbevise os med bibelske Grunde, dog har en Præst fornylig ved fordrejede og forvanskede Uddrag af nogle af vore Bøger gjort et forgjæves Forsøg paa at kuldkaste vore „vrange Lærdomme“, og Bladene ere villige til at optage enhver Historie og usandfærdig Beretning om os som et Folk, hvilket man er saare villig til at tro; da derfor Folket synes at have saamegen

Tiltro til det Trykte, have vi troet at burde oversætte nogle af vore bedste danske Skrifter paa Islandsk, og have til den Ende gjort en Begyndelse med det lille Skrift „Indbydelse til Guds Rige", som herved i Manuskriptform oversendes Dem, da Bogtrykkerne her ikke vilde trykke det for os. I samme Anledning medfølger et Beløb af 15 Rdl. (eller 30 Kroner), som jeg beder Dem have den Godhed at modtage, og for Værdien at skaffe saamange Exemplarer som mulig.

Skjøndt Udsigterne for Evangeliets Fremme her paa Øen just ikke ere meget lovende for Nærværende, tro vi dog, ved at gjøre vort Bedste, at kunne udrette noget Godt i Fremtiden.

Vi slutte denne vor Skrivelse med at nedbede Himlens bedste Velsignelser over Dem, Deres Medarbejdere og alle trofaste Hellige.

Deres i den nye og evige Pagt
forbundne Medtjenere,
Sam. Bjarnason. Th. Didrikson.

Opstandelsen.

(Sluttet fra Side 103.)

O, hvor stor er vor Guds Plan! Thi paa den anden Side maa Guds Paradis opgive de Retfærdiges Aander, og Graven opgive de Retfærdiges Legemer, og Aanden og Legemet komme tilsammen igjen, og alle Mennesker blive uforkrænkelige og udødelige, og skulle være levende Sjæle med en fuldkommen Kundskab ligesom vi i Kjødet, med den Forskjel, at vor Kundskab skal vorde fuldkommen. (Anden Nefis Bog, Kap. 6, Par. 2—5.)

Amuleks Vidnesbyrd.

Thi se, Dagen kommer, da Alle skulle opstaa fra de Døde og staa for Gud, og blive dømte efter deres Gjerninger. Og der er en Død, som kaldes en timelig Død, og Kristi Død skal løse den timelige Døds Baand, at Alle skulle blive opreiste fra denne timelige Død; Aanden og Legemet skulle blive forenede igjen i sin fulde Skikkelse, og baade Lem og Led skulle atter komme til sit eget Sted, og vi blive, ligesom vi nu ere paa nærværende Tid, og vi skulle blive fremstillede for Gud med den samme Bevidsthed, som vi nu have, og med en klar Erindring om al vor Skyld. Denne Gjenopreisning skal blive Alle tildel baade Gammel og Ung, baade Træl og Fri, baade Mand og Kvinde, baade den Onde og den Retfærdige, og der skal end ikke saameget som et Haar af deres Hoveder gaa tabt, men Alting skal blive bragt tilbage til sin fuldstændige Sammenføjning, som det er nu eller i Legemet. (Almas Bog Kap. 8, Par. 10).

Almas Vidnesbyrd.

Men dette siger jeg, at der er et Mellemrum imellem Døden og Legemets Opstandelse, og at Sjælen kommer til Salighed eller Elendighed indtil den Tid, der er bestemt af Gud, da de Døde skulle komme frem og atter blive forenede, baade

Sjæl og Legeme, og blive fremstillede for Gud og dømte efter deres Gjerninger; ja, dette tilvejebringer Gjenoprejsningen af de Ting, om hvilke Profeterne have talet. Sjælen skal igjen komme til Legemet og Legemet til Sjælen, ja, og hvert Lem og Led skal igjen komme til sit Legeme, ja endog et Haar af Hovedet skal ej blive tabt, men alle Ting skulle komme til deres rette og fuldstændige Sammensætning igjen. (Almas Bog, Kap. 19, Par. 7.)

Samuels Vidnesbyrd.

Thi se, han maa visseligen dø, paa det at Frelse kan komme, ja, det bliver nødvendigt, at han dør for at iværksætte de Dødes Opstandelse, at derved Menneskene kunne blive bragte ind for Herrens Ansigt; ja, se, denne Død tilvejebringer Opstandelsen, den forløser hele Menneskeslægten fra den første Død. (Helamans Bog, Kap. 5.)

Jesu Ord.

Og han (Jesus) sagde til Nefi: Bring hid den Optegnelse, som I have holdt. Og da Nefi havde bragt Optegnelserne og lagt dem for ham, kastede han sine Øjne paa dem og sagde: Sandelig siger jeg Eder, jeg befalede min Tjener Samuel den Lamanit, at han skulde vidne for dette Folk, at paa den Dag, da Faderen skulde herliggjøre sit Navn i mig, skulde mange Hellige opstaa fra de Døde og lade sig tilsyne for Mange og tjene dem. Og han sagde til dem: Var det ikke saa? Og hans Disciple svarede ham og sagde: Jo, Herre, Samuel spaaede overensstemmende med dine Ord, og de bleve alle opfyldte. Og Jesus sagde til dem: Hvorfor have I ikke skrevet dette, at mange Hellige opstode og lode sig tilsyne for Mange og tjente dem? Og Nefi erindrede, at denne Ting var ej bleven skreven. Og Jesus befalede, at det skulde skrives, derfor blev det skrevet, eftersom han befalede. (Nefis Bog, Kap. 10, Par 3.)

Moroni Vidnesbyrd.

Og formedelst Menneskens Forløsning, hvilken skete ved Jesum Kristum, blive de bragte tilbage til Herrens Ansigt. Ja, dette er det, hvorved alle Mennesker blive forløste, fordi Kristi Død tilvejebringer Opstandelsen, hvilken tilvejebringer en Forløsning fra en evig Søvn, fra hvilken Søvn alle Mennesker skulle opvækkes ved Guds Kraft, naar Basunen skal lyde, og de skulle komme frem, baade Smaa og Store, og Alle skulle staa for hans Skranke, friede og forløste fra denne evige Døds Baand, hvilken Død er den timelige Død. (Mormons Bog, Kap. 4, Par. 6.)

Jesu Ord i Lærdommens og Pagtens Bog.

Sandelig siger jeg Eder, at ved den Forløsning, der er skeet for Eder, er Opstandelsen fra de Døde tilvejebragt. Aanden og Legemet er Menneskets Sjæl. Og Opstandelsen fra de Døde er Sjælens Forløsning, og Sjælens Forløsning skeer ved ham, der levendegjør alle Ting, i hvis Hjerte det er besluttet, at de Fattige

og Sagtmodige paa Jorden skulle arve den. Derfor maa den helliggjøres for al Uretfærdighed, at den kan være beredt til den himmelske Herlighed; thi efterat den har udfyldt Maalet for sin Skabelse, skal den vorde kronet med Herlighed, ja med Guds Faders Nærværelse, paa det at Legemer, som ere af det celestiale Rige, maa eje den til evig Tid, thi til denne Hensigt blev den indrettet og skabt, og til denne Hensigt blive de helliggjorte.

Og atter, sandelig siger jeg Eder, Jorden fordrager et celestialt Riges Lov, thi den udfylder Maalet for sin Skabelse og overtræder ikke Loven. Derfor skal den vorde helliggjort, ja, uagtet den dør, skal den vorde levendegjort igjen og fordrage den Kraft, ved hvilken den bliver levendegjort, og de Retfærdige skulle arve den; thi uagtet de dø, skulle de dog ogsaa opstaa igjen aandelige Legemer. De, der ere af en celestial Aand, skulle annamme det samme Legeme, der var det naturlige Legeme, ja, I skulle annamme Eders Legemer, og Eders Herlighed skal være den Herlighed, hvormed Eders Legemer blive levendegjorte.

Og der skal være Stilhed i Himlen ved en halv Time, og strax efter skulle Himlene udfoldes, ligesom en Bog udfoldes, efter at være sammenrullet; og Herrens Aasyn skal afsløres, og de Hellige, der ere paa Jorden, skulle blive levendegjorte og henrykkes at møde ham. Og de, der have sovet i deres Grave, skulle komme frem; thi deres Grave skulle oplades, og de skulle ogsaa henrykkes for at møde ham midt i Himlens Sale. De ere Kristi, den første Grøde, de, der skulle nedstige med ham først, og de, der ere paa Jorden og i deres Grave, der først blive optagne forat møde ham. Og alt dette ved Lyden af Guds Engels Basun. (Stykke 7, Par. 4, 6 og 27.)

Thi en Basun skal lyde baade længe og højt ligesom paa Sinaj Bjerg, og hele Jorden skal ryste, og de skulle komme frem, ja, de Døde, som døde i mig, forat modtage en Retfærdigheds Krone, og at blive iklædt, ligesom jeg er, og være hos mig, at vi maa være Et.

Og Enden skal komme, og Himlen og Jorden skulle fortæres og forgaa, og der skal blive en ny Himmel og en ny Jord, thi alle gamle Ting skulle forgaa, og Alting vorde nyt, Himlen og Jorden og Alt, hvad der henhører dertil, baade Mennesker og Dyr, Fuglene i Luften og Fiskene i Havet; og ikke ét Haar eller mindste Smule skal blive tabt, thi det er mine Hænders Gjerning.

Men se, sandelig siger jeg Eder, førend Jorden forgaar, skal Mikael, min Erkeengel, blæse i sin Basun, og da skulle de Døde opvaagne; thi alle deres Grave skulle aabnes, og de skulle komme frem, ja, Alle og Enhver. (Stykke 10, Par. 3, 6 og 7.)

Thi Dagen kommer, da Herren skal lade sin Røst høre fra Himlen. Himlen skal ryste, og Jorden skjælve, og Guds Basuner skulle lyde baade højt og længe og sige til de sovende Nationer: I Hellige, staar op og lever; I Syndere, bliver og sover ind, til jeg kalder igjen. (Stykke 14, Par. 5.)

Men førend Herrens Arm falder, skal en Engel blæse i sin Basun, og de hensovede Hellige skulle komme frem og møde mig i Skyen. Dersom I derfor ere hensovede i Fred, da ere I salige; thi ligesom I nu se mig og vide, at jeg er her, saaledes skulle I komme til mig, Eders Sjæle skulle leve, og Eders Forløsning skal da være fuldkommet, og de Hellige skulle komme frem fra Verdens fire Hjørner. (Stykke 15, Par. 7.)

Ja, salige ere de Døde, som dø i Herren herefter. Naar Herren kommer og gamle Ting forgaa, og alle Ting

vorde nye, da skulle de opstaa fra de Døde og ikke dø derefter, og skulle saa en Arvedel for Herrens Aasyn i den hellige Stad, og salig er den, der lever, naar Herren kommer, og har bevaret Troen; dog er det ham beskikket at dø, naar han har opnaaet et Menneskes Alder, hvorfor Børn skulle voxe til de blive gamle, og gamle Mennesker skulle dø; men de skulle forandres i et Øjeblik, og af denne Grund prædikede Apostlene for Verden om de Dødes Opstandelse. (Stykke 20, Par. 13.)

Uddrag af en Aabenbaring til Profeten Josef.

Og paa den Dag velsignede Adam Gud, blev opfyldt af Aanden og begyndte at profetere om alle Slægter paa Jorden, sigende: Velsignet være Guds Navn, thi formedelst min Overtrædelse ere mine Øjne blevne opladte, og jeg skal have Glæde i dette Liv og skal atter se Gud i Kjødet.

Uddrag af Enoks Profeti.

Og Retfærdighed vil jeg sende ned af Himlen, og Sandhed vil jeg lade opkomme af Jorden til Vidnesbyrd om min Enbaarne, hans Opstandelse fra de Døde, ja, og om alle Menneskers Opstandelse tillige.

Josef Smiths Vidnesbyrd.

Angaaende Opstandelsen vil jeg kun sige, at alle Mennesker skulle komme frem af Graven, ligesom de bleve nedlagte, enten de saa ere gamle eller unge. Der vil ikke blive føjet Noget til deres Figur, ejheller Noget taget bort; Alle skulle oprejses formedelst Guds Kraft med Aand i deres Legemer og ikke Blod. (Af hans Levnetsløb for 20de Marts 1842.)

Der gives to Slags Væsener i Himlen, nemlig Engle, som ere opstandne Personer med Legemer af Kjød og Ben. For Exempel, Jesus sagde: „Føler paa mig og ser, thi en Aand haver ikke Kjød og Ben, som I ser, at jeg haver.“ For det Andet: retfærdige Menneskers Aander, som ere gjorte fuldkomne — de, som ikke ere opstandne, men arve den samme Herlighed. Naar et Sendebud kommer og foregiver at have et Budskab fra Gud, tilbyd ham saa Eders Haand og opfordre ham til at tage den. Hvis han er en Engel, vil han gjøre det, og I ville føle hans Haand. Hvis han er en retfærdig Mands Aand, som er gjort fuldkommen, vil han komme i sin Herlighed, thi det er den eneste Maade, hvorpaa han kan vise sig. Om I opfordre ham til at tage Eder i Haanden, vil han ikke røre sig, da det er stridende mod Himlens Orden for en retfærdig Mand at bedrage, men han vil alligevel overbringe sit Budskab. Om det er Djævelen, som paatager sig en Lysets Engels Skikkelse, vil han, naar I bede ham derom, give Eder sin Haand, men I ville da Intet føle, hvilket er Maaden, hvorpaa I kunne opdage ham. Dette er tre store Nøgler, hvorved I kunne vide, om nogen Betjening er af Gud eller ikke. (Af hans Levnetsløb for 9de Febr. 1843.)

Et hvilketsomhelst forstandigt og godt Princip, som vi i dette Liv tilegne os, vil følge os i Opstandelsen, og om en Person ved sin Flid og Lydighed opnaar mere Kundskab i dette Liv end en Anden, vil han have saameget større Fortrin i den tilkommende Verden. Der er en Lov, uigjenkaldelig fastsat i Himlen før denne Jords Tilblivelse, hvorpaa alle Velsig-

nelser bero, og naar vi erholde nogen Velsignelse fra Gud, er det formedelst Lydighed til hin Lov, at det bliver os skjænket.

Faderen har et Legeme af Kjød og Ben, der er ligesaa føleligt som Menneskets, det Samme har Sønnen, men den Hellig-Aand har ikke et Legeme af Kjød og Ben, men er en Person af Aand. Var det ikke saa, kunde den Hellig-Aand ikke bo i os. En Mand kan modtage den Hellig-Aand, og den kan neddale over ham og dog ikke dvæle hos ham. (Af hans Levnetsløb for 2den April 1843.)

Til en Bemærkning af Ældste O. Pratt om, at et Menneskes Legeme forandres hvert syvende Aar, svarede Præs. Josef Smith: Der er intet væsentlig Princip, som henhører til et menneskeligt System, som nogensinde gaar over i et andet i denne eller i den tilkommende Verden, ligemeget hvad Menneskenes Theorier ere. Vi have det Vidnesbyrd, at Gud vil oprejse os, og han har Magt til at gjøre det. Hvis Nogen formoder, at nogen Del af vore Legemer, det vil sige, de væsentlige Dele deraf, nogensinde gaar over i et andet Legeme, tager han fejl. (Af hans Levnetsløb for 7de April 1843.)

Idet jeg talte om Materiens evige Vedvaren, sagde jeg: Der gives ingen saadan Ting som ulegemlig Materie. Al Aand er Materie, men den er mere fin og ren, og kan kun opdages af renere Øjne. Vi kunne ikke se den, men naar vore Legemer blive lutrede, ville vi faa at se, at det er Altsammen Materie. (Af hans Levnetsløb for 17de Maj 1843.)

Ligesom Faderen har Magt i sig selv, saaledes har og Sønnen Magt i sig selv til at nedlægge sit Liv og tage det igjen, derfor har han ogsaa sit eget Legeme. Sønnen gjør, hvad han har seet Faderen gjøre, og da Faderen engang har nedlagt sit Liv og taget det igjen, har han ogsaa sit eget Legeme, thi Enhver vil være i sit eget Legeme, og dog tror den sekteriske Verden, at Sønnens Legeme er indesluttet i Faderens.

Guderne ere Englene overlegne, hvilke ere tjenende Væsener. I Opstandelsen oprejses Nogle til Engle, Andre oprejses til at blive Guder. (Af hans Levnetsløb for 11te Juni 1843.)

Blandinger.

I Anledning af den ved Seo de Urgels Kapitulation foretagne Fængsling af Stedets Bisp, meddeler et fransk Blad følgende Tildragelse. Som et af Overhovederne for den lille Republik Andorre har Bispen hvertandet Aar modtaget et Deputat af 891 Franks og en god Liggehøne, hvilket overbragtes ham af tre Sendebud. Men for et Par Aar siden traf det saa uheldigt, at Hønen slap bort undervejs, og det var dem umuligt at faa den fat igjen. Sendebudene faldt da paa Knæ og bade Himlen at sende dem Hønen tilbage; men da Bønnen var beden, og de rejste sig, kunde de ingensteds opdage Spor af nogen tobenet Skabning, hvorimod en ung, vildfarende Gjed bræggende kom hen til dem. De antoge da, at Gjeden var sendt herovenfra, og droge med den til Bispen, som forbauset udbrød: „Men hvad er det, I bringe mig jo en Gjed?“ — „Ja,“ svarede de, „det er en Gjed og dog ikke en

Gjed;" hvorpaa den mest Veltalende forklarede Sammenhængen og bad om Kvittering. Bispen udfærdigede da et Modtagelsesbevis, saalydende: „Af Republiken Andorres Sendebud har jeg modtaget en Gjed, som først var Høne."

Et Blad i Milano fortæller følgende Anekdote om den lille Prinds af Neapel, en Søn af Kronprinds Humbert. Prindsen kalder sin Moder, Prindsesse Margarita, „Mama", sin Fader „Prindsen" og sin Bedstefader „el nonno grosso" („den tykke Bedstefader"). Naar man spørger ham: „Hvem holder Du mest af?" svarer han „Mama, saa tykke Bedstefader og saa Prindsen." Naar man sætter ham op paa et Bord med et Blad Papir og siger til ham: „Hvordan bærer din tykke Bedstefader sig ad?" saa antager han en stolt Holdning, løfter sit Hoved i Vejret, ser sig om og siger med den største Alvor de Ord, som Viktor Emanuel udtalte ved Parlamentets Aabning i 1871: „Mine Herrer Senatorer! mine Herrer Deputerede! Det Værk, som vi have helliget vort Liv, er fuldendt! Vi ere nu i Rom, og der ville vi blive." Saa stamper han med sine smaa Fødder og ser stolt paa sine Tilhørere. —

Louise M. Kristiansen, født Lautrup, afgik ved Døden den 2den November 1875 i Levan, Juab Ko.

Afdøde var født den 27de Oktober 1823 i Nærheden af Randers, annammede Evangeliet i 1854 og emigrerede til Utah i 1856; hun var en trofast Hellig og Moder til en Pige, som døde i 1865. Hun døde af et apoplektisk Tilfælde.

Hanna Sørensen, født Hansen, døde den 25de April 1875 i Mendon, Cache Ko., af Lungefeber efter en Sygdom af 10 Dage.

Afdøde var født i Tommerup paa Fyen den 9de Juni 1822; blev gift i 1841, hvorefter hun flyttede til Sjælland, hvor hun annammede Evangeliet i 1862. Emigrerede til Utah i 1863 og blev der gift med sin sidste Mand i 1864. Hun var elsket af Alle, som kjendte hende, var en sand og trofast Sidste-Dages Hellig og slumrede ind med fuldt Haab om en herlig Opstandelse. (D. N.)

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.